se rahwas weel wägga rummal ja ei moista luggeda, egga kirjutada. Juhtus körd, et warrastas üks Moor. Europamaa mees, kes olli üks Prantsmees, saatis tedda omma tutwa jurde ühhe kirjaga, mis sees olli keik ülles kirjutedud, mis se moor olli warrastanud. Sai kirri loetud, juttustas Europamaa mees ülles, mis temma olli warrastanud. Moor panni sedda immeks, ja ütles: wist on se pabber üks immelik assi, kas temma siis näggi, et ta keik teab, mis minna ollen warrastanud. — Moor sai nuhheltud, et ta küll immetses, kudda se teine keik piddi teadma.

Esel ja Löwwi.

Esel, kedda ka Pikkörwaks kutsutakse, juhtus metsas Löwwiga kokko. Tee peäl tulli temmale üks teine tuttaw Esel wasto ja öikas: Terre terre, wennikenne! — Häbbemata, olli se wastus. — Miks nönda: küssis teine Esel. Kas sinna selle ülle, et sa Löwwi seltsis, ennamb olled, kui minna, ehk ennamb kui üks teine Esel?

Kui armo pärrast abbet aetakse.

Üks waene mehhike tulli abbemeajaja jurde. Temma abbe olli wägga suureks kasnud. On wannast pruuk, et waesele tük leiba antakse; agga temma pallus, et Meister temma abbet ärra ajaks. — Se Meister lubbas sedda head temmale tehha; agga wöttis ühhe nürri abbeme ajamesse noa, ja kaapis waese mehhe abbet öige süddiste. Waid koer kissendas ja haukus ukseaja ees. Se Meister küssis: mis koeral wigga? — Temma sell ja öppipois üttelsiwad ennast ei middagi sest teadma. Agga se waene mehhike, kelle abbet aeti, ja kes wallu all olli, kostis: minna küll tean, mis wigga temmal on; temma abbet ka armo pärrast aetakse.

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1820, lk. 18